

FOLK OG LAND

NR. 6 — 17. ÅRGANG

LØRDAG 16. MARS 1968

LØSSALG KR. 1,50

Dansk teologiprofessor om den blinde pro-israelismen

Fordommer og uvitenhet har gjort Israel sakrosankt.

Fare for ny eroblingskrig fra israelsk side.

De fangne egyptere ble i stor utstrekning overlatt til å dø i ørkenen.

Fra vår svenske kollega FRIA ORD henter vi etterfølgende tankevekkende artikkel:

Den svenske ambassadør Jarrings FN-opppdrag som megler i Midt-Østen synes å være på vei til å mislykkes. Israels arrogante umedgjørighet og utpressermentalitet har til og med nylig stanset forsøket på å få ut de femten skip — deriblant to svenske — som siden juni krigen har ligget fastlåst i Suezkanalen. Samtidig holder de israelske militære de okkuperte områder i et jerngrep. Britiske aviser som Observer og Guardian, har rapportert opprørende terrorhandlinger mot de arabiske flyktninger i Gaza-området, som beløper seg til et par hundre tusen. Israelerne setter seg suverent ut over gjeldende internasjonale bestemmelser. «Genferkonvensjonen. hva er det for noe?» ytret en militær sjef, oberst Marx. Den internasjonale opinion, som i andre tilfeller, ofte av rent bagatellmessig art, piskes frem til omfattende demonstrasjoner og manifestasjoner, er bemerkelsesverdig taus når det gjelder tragedien i Midt-Østen. Hvorfor??

Svaret på spørsmålet er den proisraelisme som med for-

skjellige midler har bemektiget seg meningsdannelsen i vesterlandet og som effektivt hindrer enhver objektivitet i bedømmelsen av Israels forehavender. Hertil kommer de maktmidler som den internasjonale zionisme har i sin hånd når det gjelder å kvele

Dayans kollega, den gamle terroristleder Menachem Begin, som nu er tatt opp i regjeringen.

eller mistenkeliggjøre ethvert forsøk på å belyse realitetene i Israel og araberverden. Her kan en for vårt eget lands vedkommende bare minne om de samordnede aksjoner mot general von Horn, ambassadørparet Häggelöf m. fl.

Trass i alle avskrekkende eksempler på risikoen ved å utfordre den proisraelske ensrettingens krefter, finnes det dog personer, som ser det som en bydende plikt å tre frem. Fra Kristelig Dagblads Forlag, København er det kommet en liten bok på 52 sider «Israel» i den arabiske verden — krig eller fred?, som analyserer den blinde proisraelisme og belyser dens groteske bilde. Forfatteren Svend Holm-Nielsen, f. 1919 er sønn av en mangeårig misjonær i Syria og Palestina. Han ble cand. teol. 1943, gjorde tjeneste som prest 1948—60, da han ble dr. teol. Siden 1961 har han vært professor i exegetikk med Gamletestamentet som spesialområde ved Københavns universitet. Han er vel fortrolig med Midt-Østen gjennom mange besøk der, senest ifjor sommer som representant for Røde kors.

Ingen tør vel bestride at professor Svend Holm-Nielsen med denne bakgrunn besitter et fond av sakkunnskap som gir han mulighet til en objektiv bedømmelse av forholdene mellom israelitt og araber, samt rett til kritisk å granske den ensidig proisraelske innstilling i vesterlandet. Når han belyser årsakene til denne sistnevnte kjennsgjerning, så streifer han ikke engang den viktige faktor som gjelder den jødiske kapitals dominans innen vesterverdens massemedia i presse, filmproduksjon etc. med den derav følgende zionistiske propaganda-effektiviteten. Han konstaterer imidlertid at man fritt og uten forbehold kan diskutere og ta stilling til forholdene i de arabiske land slik man kan når det gjelder ethvert annet land i verden. Men, fastslår han:

Når det gjelder Midt-Østen så er det ett land, Israel, som inntar en særstilling. Man drøf- (Forts. side 2)

PAUL J. RING:

ÅPENT BREV

TIL PROFESSOR DR. JURIS JOHS. ANDENÆS

Om de betryggende og rettslige former ved «Rettsoppjøret av 1945».

Kan professor Andenæs svare?

Det er vel noe sent herr professor, å komme med noen spørsmål til Dem i forbindelse med Aftenpostens referat fra møtet i Juristforeningen den 9. nov. d. å., og da spesielt referat fra Deres innledningsforedrag.

Jeg vil med en gang gjøre oppmerksom på at mine spørsmål er reist på grunnlag av nevnte avis' referat, da jeg ikke har hørt Deres foredrag. Hvilken vekt eller betydning en skal legge i et avisreferat har Hitler uttalt seg om: «Journalister er en flokk kjeltringer som sier sannheten en gang det faller seg så.» Dette stemmer visst bra i praksis, men det er Hitlers ord.

Hvilken verdi har provisoriske anordninger? I det praktiske liv er alle provisoriske tiltak en form for midlertidige foranstaltninger, som oftest er et dominerende trekk hastverk, og svært få kommer forbi at hastverk er lastverk. At lovmakernes «Landssvikanordning av 15/12-41 med tillegg» var, er og blir hastverk og lastverk kan ingen med sunn fornuft benekte.

Herr professor, jeg er bare en fattig jordbruker. Jeg kan ikke smykke meg med aka- (Forts. side 6)

En gammel overskrift i DAILY EXPRESS forteller at verden er sjokkert over zionistenes grusomheter da de kjempet mot britene i Palestina. Likevel er man ytterst forbauset over tilsvarende beretninger fra juni krigen ifjor i Midt-Østen.

NASJONALISTISK INFORMASJONS- TJENESTE

SOVJET-UNIONEN

Også i Sovjet-Imperiet ulmer nasjonalismen — denne gang har det vært utbrudd i Ukraina. En rekke personer i Ukraina, hvor de nasjonale tradisjoner alltid har vært sterke, er blitt arrestert og tiltalt for «anti-sovjetisk nasjonalist-propaganda og agitasjon». I de fleste tilfeller besto «forbrytelsen» i besittelse av pre-revolusjonære bøker og skrifter om den historiske nasjon Ukraina. Noen av de tiltalte hadde også skrevet manuskripter hvor Ukrainas fortid ble ærefullt fremstilt. Slikt er som kjent fjernet fra offentlige biblioteker i Sovjetunionen. Samtidig er det også meldt om tilfeller til uro og misnøye i andre Sovjetrepublikker som Armenia og Uzbekistan.

USA

George Wallace, den tidligere guvernør i Alabama og mest kjent for sitt åpenlyse rasistiske standpunkt i amerikansk politikk, har nylig uttalt at han kommer til å delta i valgkampen, for, som han sier, å gi «demokrater og republikanere et ekte alternativ».

Noen virkelig «fare» for at han skal bli president, eksisterer der ikke, men ved å oppnå et visst antall stemmer i valgmannskollegiet, kan han presse en av kandidatene til å love å følge en bestemt politikk mot at vedkommende kandidat får Wallaces stemmer.

USA's utenrikspolitikk er så svak at den hverken gjør inntrykk på venn eller på fiende, uttaler Wallace, og tilføyer at de militære myndigheter i landet i langt større grad skal få avgjøre graden av landets innsats i Vietnam om han blir valgt til president.

Man regner med at Det amerikanske fremskrittsparti, som er navnet på det nye partiet, vil få størst oppslutning i Sydstatene og fra de kretsene i nord som støttet Goldwater i 1964.

Tross reaksjonære likvidasjonsgjenger og andre hindringer fortsetter utbyggingen av Rockwells nazibevegelse i Nordamerika. Den har nu, foruten hovedkvarteret i Arlington, Virginia, også faste avdelinger i Dallas, Texas — i Los Angeles, San Francisco, Chicago, Washington og Boston. Dessuten er det etablert en motorsykkelavdeling i Oakland. I det hele tatt har

den nazistiske oppmarsjen nå passert det stadiet da den kunne avfeies med latterliggjørelse — noe mordet på Rockwell tydelig beviste.

Den nye avisen til NSWPP, «White Power», hvis første nummer utkom i august, er allerede blitt solgt og spredd i tusenvis av eksemplarer, melder WUNS Bulletin. Oktober-nummeret inneholder en stor artikkel om Commander Rockwells liv og karriere, samt en beskrivelse av begivenhetene i Culpeper, Virginia, hvor Rockwell ble begravet. I desembernummeret omtales Matt Koehls første offentlige tale som partiets nye leder.

Som ny leder for NSVU etter Commander Lincoln Rockwells død, er tiltrådt Matt Koehl, som tidligere var Rockwells nestkommanderende.

NEW ZEALAND

De lokale nasjonalsosialistiske grupper er i ferd med å legge grunnlaget for en new-zealandsk NS-bevegelse. Den skal representere sitt land i den Nasjonalsosialistiske Verdensunion (NSVU). Vi kommer tilbake med detaljer så snart de foreligger.

CHILE

I den chilenske hovedstaden Santiago har landets NS-parti, PNSO, hedret Commander Rockwells minne ved en høytidelighet som sluttet med en marsj til en gravlund hvor det er reist et monument til ære for 58 nasjonalsosialister som ble drept i 1938.

Samtidig meddeler Franz Pfeiffer, lederen av PNSO, at der har vært avholdt store fylkinger i både Santiago og Valparaiso, og at en ny seksjon er åpnet i Concepcion.

TYSKLAND

Tre måneders «hårdt arbeid» pluss hjemsendelse til USA, var straffen for en amerikansk okkupasjonssoldat, William D. Whitmeyer, fordi han etter sigende skal ha motsatt seg ordren fra en jødisk offiser om å slutte med å «drive propaganda» blandt troppene. Anklagen gikk blant annet ut på at han hadde gitt en hakekors-nål til en av soldatene. En annen soldat, Larry M. McIntyre, er også hjemsendt av politiske grunner.

Affæren ble omtalt i et intervju i «Overseas Weekly» som er det offisielle organ

Dansk teologiprofessor —

(Forts. fra side 1.)

ter ikke dets forhold på samme måte som de andre lands. Det er nesten hellig og ukrenkelig. Israel kan foreta seg ting som de andre land ikke kan. For Israel finnes det alltid en forklaring, alltid en unnskyldning. Israel nyder — og krever å få nyde — en spesiell velvilje. Hva som enn skjer der, hvilket problem som enn måtte oppstå, så er det på forhånd gitt at Israel har retten på sin side. Og skulle det oppstå berettiget tvil om Israels rett, så har landet iallfall en så stor «goodwill» at man gjerne bærer over med det og bortforklarer uretten.»

Årsakene til denne partiske innstilling finner professor Holm-Nielsen bygger på tre faktorer (hvorunder han som sagt ser bort fra den visse viktigste: zionismens grep på massemediene — ikke minst påtagelig her i Sverige), nemlig for det første den religiøse overbevisning om at Israel er det utvalgte folk og Palestina dets lovede land:

«Det er derfor av helt underordnet betydning om man liker landets politikk eller ikke, for det er ikke mennesker som tar hånd om denne politikk, men Gud selv — — hvert rettsindig og gudfryktig menneske kjemper naturlig nok på Guds side og må derfor betingelsesløst stå på Israels side i tykt og tynt.»

Som faktor nr. to, den som preger de mindre religiøses ureflekterte oppslutning om Israel kommer oppfatningen av Israel som det lille landet med moderne demokrati og humanitet, omgitt av mektige land og nasjoner, hatske, brutale og barbariske, mere eller mindre levende i middelalderens samfundsordning, i forgrunnen:

«Alle gode og rettsindige krefter må derfor helt naturlig stå på Israels side — ikke bare, tilføyer man, for Israels skyld, men i virkeligheten også av hensyn til de arabiske land: de siste er så forblindede at de ikke vet sitt eget beste, men det vet Israel og det vet med Israel hvert rettsindig menneske.»

Til sist er det jødeforfølgelsene som får en del folk til uvilkårlig oppslutning om Israel.

«Israel må ha en særstilling selv om det skal bety at araberne må tilføyes urett, for denne urett er likevel ikke sammenlignbar

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX

for US-tropper i Europa, slik at saken ble alminnelig kjent. Resultatet var at det strømmet forespørsler i store mengder inn til NS-hovedkvarteret i Arlington fra US-soldater i hele Tyskland. Mange av dem var interessert i å melde seg inn i partiet.

ARNE ÅRNES

Krigsminner fra Surnadal STALINGRAD

Samtidshistorie og krigsminner er populære temaer i vårt land. Bibliotekene begynner å bli nokså godt forsynt med beretninger om norsk heroisme, likeså fjernsyns- og kringkastingskartoteket. Legger en alt sammen, synes det underlig at det lot seg gjøre å okkupere et slikt land.

Alle landsdeler og lokale steder synes nu å være representert, så nær som min egen hjembygd, Surnadal på Nordmøre. Og jeg tror ikke vi var mindre enn andre steder. Tvert imot. Derfor bør vi også få vår krigslitteratur. Jeg vil forsøke meg som lokal krigshistoriker.

For øyeblikket feirer vi i radio og fjernsyn 25-årsjubileet for Stalingrad og årsskiftet 1942—1943, men denne begivenhet gikk temmelig upåaktet over surnadalingenes hoder på et par tilfeller nær: Vår gamle stortingsmann, han Ola, som hadde avsatt Kongen et par-tre ganger, lærte no skolebarna å skrive H7 på dassveggen, og vår kommende stortingsmann, han Anders,

XXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXXX
med den urett som i århundrenes løp er tilføyet jøder i Europa.»

Professor Holm-Nielsen finner det unødvendig å gå nærmere inn på disse synspunkter, som samtlige beror på fordommer og uvitenhet. Og man må innse at araberne i en diskusjon om dette må stille seg totalt uforstående. Tvinger man dem til å ta stilling, så blir deres svar at Jerusalem religiøst sett er like hellig for Islam som for jødedommen, at araberne viselig ønsker en utvikling, selv mot demokrati, men ikke nødvendigvis etter vesteuropeisk eller israelsk mønster og at

«det dog er eiendommelig at vi arabere, som i tusen år har hatt jøder boende midt iblant oss i alle våre land uten å myrde, torturere eller forfølge dem, skal betale for jødernes lidelser gjennom århundrene i Europa.»

Selv slår Holm-Nielsen fast det enkle og selvfølgelig, at

«om man vil drøfte og ta stilling til forholdene i Midt-Østen, så kan det fornuftigvis bare skje ved at alle parter behandles likt, ved at samme rett gjøres gjeldende for dem alle: ingen av partene kan for seg kreve noen forutfattet særstilling.»

I denne sammenheng berører professor Holm-Nielsen risikoen for jødedommen ved denne blinde proisraelisme, en risiko som antizionistiske jødiske organisasjoner har advart mot spesielt i USA, (Forts. side 8)

slutta som tyskarbeider og begynte som gammelhusflikker rundt om på gårdene. Dette var foreløbig de eneste resultater av Stalingrad. Ingen andre hadde enno råd til å følge eksempelet til våre to største værhaner, men fortsatte ufortrødent på tyskanlegget «Aktiengesellschaft Nord», det nuværende Årdal og Sunndal verk, startet av Hermann Göring som ble hengt i Nürnberg 1946. Det senere Jernverket er derimot et helt norsk foretakende, startet av Einar Gerhardsen, arrestert og satt i kakebua på Værnes 10. juni 1928 for militær oppvilgning og høyforræderi.

Både for han Anders og de andre tyskarbeiderne var dette anlegget hans Göring for å skaffe aluminium og lettmetall til Luftwaffe en opplevelse og en milepel: Det var første gangen i deres fattige liv at de opplevde å få lønnet, tariffmessig arbeide. Han slapp å by seg fram som en halv kar på halv lott lenger.

Mannen som ytterligere imøtekom dette behov hos de tidligere proletarer var en smart forretningsmann med teft som kunne måle seg med Anders' og Olavs. Han het Lars og var krøtterhandler av yrke, belevn og veltalende, så han kunne innbilde en kjøper at den mest radmagre ku, det var kua for livet. Han hadde en velspektet pengebok med rem rundt og bar sin mage med anstand. Det var fest når han Lars kom til gards.

Nå dro han Lars ut i de ytre fjordstrøk og kjøpte opp alle kvalpene som løsbikkjene kunne produsere, hele lass. Så dro han til de indre strøk og startet en større reklamekampanje: Engelske sjøfuglhunder til salgs. Svømmehud mellom tærne. Garanteres å ta mådden på 80 favner. 500 kroner.»

Da han samtidig diskret og fortrolig kunne meddele at engelskmennene og vår elskede Konge kunne ventes når som helst, gikk salget strykende. Mang en fattig arbeiderheim økte no sin sosiale anseelse betydelig ved innkjøp av en slik enestående fin og dyr kvalp av engelsk opprinnelse. Ingen kunne tro at de som hadde en hund som het «King» eller «Silver Bell» og til med snakket engelsk til den, hadde ligget på fattigkassen under Nygaardsvold.

Til slutt holdt det på å gå galt med han Lars. Han hadde lovet å sende stamtavle senere, men den uteble. Så kom det trusler om anmeldelse. Nå var gode råd dyre. Men i Bøverdalen var det en gang en hund som ble kalt «Munter Sagien» (han Montør Sagien) og var død 20 år tidligere. Han hadde stamtavle og den ble nu funnet frem og bearbeidet for engelsk miljø. En ung lovende mann som studerte teologi på familiens (Forts. side 3)

FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELDOM, ansvarlig

ALEXANDER LANGE

De gamle toner?

Det er merkelig hvorledes historien har en tendens til å gjenta seg. Vi sitter her og blar i en kvartalspublikasjon for ungdom med det for de eldre ikke ukjente navn ABC. Publikasjonen befinner seg som sin gamle navnebror et steds ute på høyre fløy. Og det kan jo kanskje i og for seg være merkelig nok i en tid hvor alt skal være ensrettet centrum. Men det som i særlig grad vakte vår oppmerksomhet og interesse var at disse unge, som ikke er blitt så hambroiserte at de har gitt troen og idealene på båten av taktiske hensyn, synes å tumle med de samme problemer som har vært bestemmende for den politiske utvikling hos så mange av de gamle NS-medlemmer.

For det første avslører dette blad, med en intern SUF-publikasjon som kilde, at ungdomsorganisasjonen innen Sosialistisk folkeparti er opptatt av tanken på det samme som mennene i dagens sedate Arbeiderparti var i tredveårene. De bygger fremdeles på den «marxisme» som ikke bare Det norske Arbeiderparti har forlatt, men som ellers i verden nu bare lever som slagord på transparenter ved jubileer i Moskva. Og de vil, slik som dagens mette revolusjonære fra det gamle MOT DAG og i det gamle førerskipt i Arbeiderpartiet engang ville — før herrene fikk makt og embeter blant oss, — gjøre revolusjon. Og siden de har satt seg et slikt stort mål trass i at de selv er så små, så må de vel i likhet med sine reformerte røde forgjengere også pusle med å skape maktmidler til revolusjonært bruk? Kort sagt: røde garder.

De røde SUF'ers sjefsideolog, en herremann ved navn Tron Øgrim, doserer i partigruppens private informasjonsblad at «Sosialismen oppstår ved at en klasse tar makta fra en annen klasse. Dette kan ikke skje gradvis, litt etter litt, for «du kan ikke flå en tiger klo for klo» (Mao?). Det må skje ved revolusjon, «over natta». Det er jo like rene ord for pengene som de ord de gamle NS-folk i tredveårene møtte fra dagens mette revolusjonshelter i Arbeiderpartiet. De som med sin politikk førte Norge ut i ulykken, men steg opp igjen som nye politiske fönixfugler av asken.

Det var disse revolusjonære bestrebelser i tredveårene og den undergangspolitikk som ble ført uten at de borgerlige partier rørte en finger til forsvar av de nasjonale verdier som fikk datidens idealistiske ungdom til å samle seg under Nasjonal Samlings merke. Det var datidens borgerlige unnfalleshetspolitikk på alle områder, «folkeparti»-politikken, hambroismen, det politiske kameraderi istedenfor forsvar av de egne idealer, som skapte det en idag med partipolitisk gys kaller for «nazismen».

En skulle tro at det etter hambroistenes knusende seir, med de fatale følger for de nasjonale som reiste seg mot de nedbrytende krefter, ville bli vanskelig å finne nye motstandskrefter. Men, som nevnt innledningsvis, så har historien en tendens til å gjenta seg. Ungdommelig idealisme og vilje til kamp for nasjonale idealer lar seg visst vanskelig holde nede trass i de smertelige erfaringer historien gir. Iallfall kan en da merke tydelige tegn på utilfredshet hos dette blad for konservativ ungdom. Samme utilfredshet som i sin tid bar Nasjonal Samling og norsk «nazisme» til døpen.

Spesielt merker vi oss noen randbemerkinger av Ivar Aarheim, hvis forfriskende synspunkter vi også tidligere har notert oss. Aarheim minner bl. a. om Nietzsches ord

Alf Larsen

I de store åndelig adelige, uavhengige, modige og klarsynte kunstneres og vi hadde nær sagt dommedagsprofeters ensomme verden — der vil i det norske åndsliv Alf Larsens verk, bebudelse og fane stå i stormen. Det er

«Partimennesket lyver alltid» og tilføyer at «hver eneste dag kan vi lese de løgner og halvsannheter som partimenneskene slår om seg med og som dagspressen pliktskyldig bringer videre. Men det er pene, velfriserte halvsannheter som helst ikke skal støte noen». Bortsett fra de tidligere NS-folk, kunne han vel ha tilføyet, men også disse unge som begynner å øyne hva det hele dreier seg om må — iallfall foreløpig? — vokte seg for å krenke landssviktabuet.

Aarheim slår fast at «Idag står det en ny generasjon av dådskraftig ungdom på høyre fløy som er misfornøyd med den dådsfattige konservatisme, men partiet Høyre og akademikere av Minervatypen hindrer deres virke-trang. — — — Imens venter konservativ ungdom på saker de kan ta fatt i, på modige og redelige standpunkter og et svar som gir livet mening og gjør det verdt å leve. Og det mangler ikke oppgaver i vår tid. En av de største farer vi står overfor er hva vi kan kalle alliansen mellom det farvede proletariat ute i verden og det intellektuelle proletariat i Europa og Amerika. Forræderne er iblant oss. Disse to aktive kategorier møtes i et felles ønske om å styrte i grus alt det Vesten står for — — —»

Amen.

Vi tror at mange av de gamle NS-folk i disse toner vil høre gjenlyden av eger ungdom marsjere forbi. Og heldigvis er det vel slik at det alltid vil finnes idealistisk ungdom som både tror og vil og som gjør alvor av ordene i vår gamle kampsang: «Marsjerer vi, marsjerer vi for folk og fedreland!»

ALF LARSEN

min tro. —

Om hans diktning er jeg ikke verdig til å tale. Hans mot og kompromissløshet i stillingen av dette samfunds og denne verdens diagnose — «utviklingas» aspekter — betegner en utfordring til den levedyktige del av Norges ungdom. Den vil ha sin misjon når det partipolitiske kassebedrøveri og anonyme maktmissbruk har sunget sin siste sang i Stortinget og Rådhuspalassene over hele vårt land. — Hvis da ikke alt er ute. Det mente Alf Larsen. — Gunnar Utsonds «Helhesten» er i slekt med Alf Larsens visjoner.

Hans mot: Han abonnerte på og fikk i åpen post denne varg i veum som heter Folk og Land før han fikk kunstnerlønn av Stortinget. —

Alf Larsens utsigelse av sine syner, ikke minst i Farmant, den strålende men ensomme kamp han førte mot selvbedragets system og regime i vårt norske folk, gjorde ham så langt fra bitter. Han var et festlig menneske. En utrettelig lærer, veileder og inspirator. Visstnok så han nedstyrtningen i smeltedigelen som eneste gjenstående hestekur — verre enn den prisbelønnede Johan Borgens bejamrede nazisme og hans av gode grunner fortiede stalinisme. —

Alf Larsen skriver i et brev, datert Tjøme 9.3.1960:

— «Jeg synes tross alt det er morsomt at vi har dere rabiante antiradikalere og antikommunister her. Rett får dere aldri, like så lite som de andre, men hvis dere ikke var her og vi hadde bare jøssinger — ja, da tror jeg nok jeg vilde emigrere, tross mine snart 75 år!»

Aftenposten skrev for ikke lenge siden om en ekspedisjonssjef i Justisdepartementet som fylgte år: «Hans lange virke i departementet har åpenbart ikke hatt skadelig innflytelse på hans mange gode menneskelige egenskaper.» —

Vekk fra støvet byråkrati, i sitt innholdsrike hus ut mot havet, i tonerne fra den ennu ikke myrdede natur ble Alf Larsen i dette land en enestående kriger for Gud og mennesker.

Alexander Lange.

Krigsminner ...

(Forts. fra side 2)

brennevinskort sørget for oversettelsen. Stamtavla ble mangfoldiggjort og sendt alle kunder som forlangte den.

Og ingen bør bebreide han Lars fordi han tilfredsstilte et behov hos folket for en mer eksklusiv livsform. Han forstod hva som rørte seg i tiden og tok konsekvensen av det, akkurat som Ola og Anders.

Arne Arnes

Gunnar Utsonds «Helhesten» er i slekt med Alf Larsens visjoner.

FOR UNGDOMMEN

Red.: Hallvard M. Paasche

Men nye slekter fødest der korp og daude gol
og nye heimar reiser seg av gruset,
og borni spring på tun att og tindrar i sol
og nye bjørker syng sin song kring buset.

Inkonsekvens

For noen tid siden ble en uttalelse av katolske legmenn i Tyskland angående Oder-Neisse-linjen kommentert i NRK. Disse tyskerne hevdet at Tysklands fremtidige og endelige øst-grense måtte følge Oder-Neisse, å forfekte noe annet var urealistisk, sett ut fra et tysk synspunkt.

En av NRK's mange radikale leiesvenner så i denne uttalelse anledning til å gi sitt besyv med i laget. Han innrømmet at riktignok ble 10 millioner tyskere drevet bort fra sine hjem i siste fase av 2. Verdenskrig, og at de mistet alt de eide, men å gjøre krav på disse områdene over 20 år etter, var å forlange for meget! Han sa videre at en tredjedel av befolkningen i denne delen av det tidligere Tyskland var født der og at polakkene nærmest hadde fått hevd på området. Når det blir tale om hevd på forhen-værende tyske områder, må vel tyskerne selv stå minst like sterkt som innflytterne. Men en slik logisk tankegang ligger øyensynlig temmelig fjernt for den kommunistiske heilagjeng.

Slike uttalelser får oss til å erindre parallellen i Midt-Østen. Araberne har bodd i Palestina i nærmere to tusen år, uten å få hevd på sitt område. Jødene forlangte at araberne skulle trekke seg ut og overlate landet til de «gamle» eierne.

Opinionen i vårt land går inn for Oder-Neisse-linjen og sier at det er urimelig av tyskerne å kreve at Polen skal gi slipp på det okkuperte område etter vel 20 år. Likedan sier majoriteten av Norges befolkning at jødene har krav på Palestina etter nesten to tusen års fravær. Er det noen som ikke ser inkonsekvensen i slik tankegang?

Studentsamfundet vedtok: Norge ut av NATO

Lørdag den 24. februar vedtok Det Norske Studentersamfund en resolusjon som gikk imot fortsatt norsk medlemskap i NATO. Dette vedtak er i og for seg ikke imot vårt syn på alliansen. Det primære for de venstreradikale, som fikk sin vilje igjen-nom, er imidlertid bare å oppheve vårt medlemskap og ruste ned, uten å stille alter-

nativer, noe som må anses å være urealistisk. Hvis Norge ble fullstendig ned-rustet, ville vi stå i fare for å bli en ytterst utsatt brikke i det store maktspill.

Sosialistene som ser sitt forbilde i kjempen i øst, setter sin lit til at han vil holde seg i ro uten å foreta seg noe som helst. Dette er vel ønsketenkning og er å utfordre nemesis. Så lenge Sovjet ikke ruster ned, kan vi ikke lite på at sovjetrusserne avholder seg fra å gjøre utfall mot vest.

Første skritt i retning av et fritt og uavhengig Norden er utmeldelse av NATO. Så langt er vi enige. Men NATO-tilslutningen må erstattes med noe annet. Utviklingen må gå mot i første omgang et sterkt Norden, derefter et rustet, uavhengig og samarbeidende fedrelandenes Europa, som kan stå som en bastion mot påvirkninger både fra Sovjet og USA.

Statlige overgrep

I t tidligere nummer av avisen omtalte vi at den cubanske studentorganisasjon var blitt inkorporert i det statlige kommunistiske parti. Fra norske studenter side ble ingen resolusjon vedtatt i sakens anledning.

Nå foreligger det en melding fra Algerie at staten vil innlemme den nåværende frie algirske studentorganisasjon i sitt statlige organisasjonssystem. Dette vil si, hvis planen blir gjennomført, at studentenes organisasjon blir kontrollert direkte av Den nasjonale frigjøringsfront.

Da studentene ble klar over denne sin frihetsberøvelse, vedtok de å gjennomføre en omfattende streik ved universitetet i Alger. Etterpå fulgte ytterligere aksjoner og resultatet ble at en rekke studentledere ble arrestert. Dette medførte i sin tur nye streiker og demonstrasjoner. Så ble politiet mobilisert for å rydde universitetsområdet, hvorefter ledelsen for universitetet besluttet å stenge samtlige fakulteter.

Undervisningsministeren opplyste i sakens anledning at det bare var noen få uro-stiftere som sto bak streiken. Men det ligger i sakens natur at herr undervisningsministeren må ta fullstendig feil.

Det ser ikke ut til at Norsk Studentunion denne gang heller vil protestere mot disse myndighetenes overgrep. Kanskje det neste blir at medlemmer i NSU blir kollektivt innmeldt i LO?

P.

«Macht und Mystik»

Vi vil gjerne gjøre oppmerksom på en liten diktsamling av Otto Karl Düp ow «Macht und Mystik». Den inneholder dikt av politisk karakter om det tapte rike, foruten et utvalg av natur- og kjærlighetslyrikk. En del av diktene har vært offentliggjort i nasjonale publikasjoner. Den lille samling koster DM 3,— og kan bestilles over postscheckkonto 460 85 Köln (Düpow). Vi gjengir her diktet «Chor der Toten»:

O gebt uns Heimstatt und baut uns ein Haus

NATO blir mere og mere skropelig som skjold for Norge. (Tegningen hentet i Kieler Nachrichten, som tydeligvis synes det samme gjelder for hele Europa.)

MED EN SOVJETSOLDAT I VERDENSKRIGEN

For FOLK OG LAND av armeneren Jerwand Dshanian

Den armenske divisjon med nummer 89 ble satt inn på fronten ved Kertsj, slik Dshanian beretter om idag. Mannen i midten er general Nver Safarian.

I 1943 ledet de sovjetiske armeer sin store offensiv med fremgang på alle fronter. Tyskerne innså nødvendigheten av en omfattende evakuering av krigsfanger. Jeg vil ikke her komme inn på de svære krigsoperasjoner på frontområdet som strakte seg fra Hvitehavet i nord til Svartehavet i syd. Tyske hærstyrker understøttet av spanske, rumenske regulære hær-

avdelinger på den ene side og russiske, ukrainske, armenske og ennu andre sovjetnasjonale tropper på den annen bølget frem og tilbake for etterhvert å ta retning vestover, ledet av fremragende generaler og marskalk på begge sider. Jeg vil her bare begrense meg til hendelser og episoder som jeg selv opplevde og som naturlig berører mitt eget liv.

På denne tid gikk man til organisasjon av de såkalte frigjøringsarmeer, som var ment å skulle understøtte tyskerne, blant annet under den kjente general Andrej Vlassov. Tusenvis av krigsfanger hos tyskerne meldte seg frivillig til innrullering i Vlassovs hærstyrker, for sammen med tyskerne å bekjempe det stalinistiske regime. Mange av Vlassovs folk mente ellers at tyskerne burde fjerne sine tropper fra østfronten og overlate til frigjøringsarmeen sammen med det sovjetiske folk å ordne opp med disse stalinistene.

Hva Vlassov og hans stab av generaler drøftet med de tyske militære ledere har jeg ikke kjennskap til. Jeg var jo en alminnelig krigsfange og slike militære hemmeligheter når aldri en alminnelig soldat eller krigsfange hverken i øst eller i vest. Jeg hørte imidlertid både Vlassovs og de armenske frontkjempere si til oss krigsfanger at de ikke ville gå med på at noen del av det opprinnelige sovjetrus-siske territorium skulle gå tapt og overlates til fremmede makter.

Noen tid etter tok partisan-
(Forts. side 6)

Und schmücket mit Rosen
die Wände aus!

Wir waren im Leben euch
selig nah!
Und sind auch im Tode immer da!

Wir schenken euch Freude
und gönnen euch Brot
Und steh'n euch zur Seite in
Angst und Not.

Wir blühen im trauten
Kindergesicht
Und weichen von euch auch
im Tode nicht.

Wir leben im Winde,
der flüsternd weht
Und sprechen mit euch
das Abendgebet.

Wir reiten auf Rossen
durch Sommernacht.
Wir blicken euch an aus
der Sternepracht.

Wir leben als Schatten
ins All gebannt.
Doch lieben wir ewig
das Heimatland.

Drum gebt uns Heimstatt
und baut ein Haus
Und schmücket mit Rosen
die Wände aus!

LOTHAR GREIL:

Den tyske østgrense i historisk belysning

Begrepet «slaver» var fullstendig ukjent til 19. århundre og ble brukt som dekke for russiske ekspansjonsbestrebelse

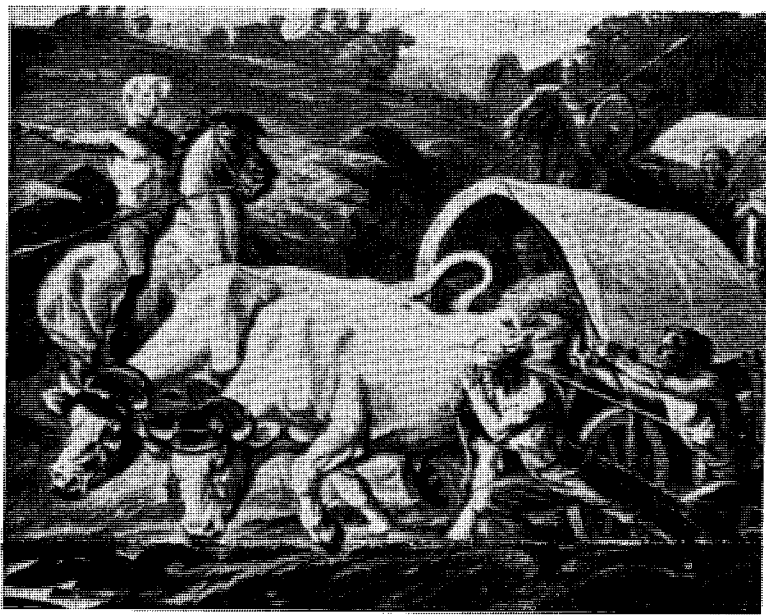
I diskusjonen omkring den tyske østgrense etter annen verdenskrig, den som ennå ikke er fastlagt i noen fredsavtale, har det vært ført mange argumenter i marken. De fleste bygger på den historiske villfarelse at det her dreier seg om land som germanerne, eller tyskerne har bemektiget seg fra noe som kalles «slaverne». Hvor uholdbar en slik påstand er historisk sett viser den tyske publisist Lothar Greil, München i etterfølgende artikkel.

De grove feiltagelsene i den hittilværende historieskrivning tjener fremfor alt forfekterne av den kommunistiske-panslavistiske okkupasjonspolitikk og deres tyskfiendtlige kollaboratører i vesten som dogmatisk bestemt argumentasjons- og propagandagrunnlag. For å sette igjennom den fordrede anerkjennelse av Oder-Neisse-linjen som fremtidig tysk-polsk fredsgrense, og teoretisk forberede sanksjoneringen av rovet på tyske folkeområder — derunder også Hultschinområdet, Sudet- og Egerland, Böhmerwald, deler av nordre Ober- og Niederösterreich, Untersteiermark og Unterkärnten — bedriver også det saksiske vitenskapsakademi i Leipzig en ny slavoman bølge, som blir tatt opp ukritisk og sågar velvillig på denne siden av demarkasjonslinjen. Allerede av denne grunn er den villfarelsesfrie innsikt for bevaringen av de tyske østinteresser av høyaktuell betydning. Fra den bekjente forsker prof. dr. Walter Steller stammer dette varsko: «Vitenskapens villfarelse — tap av hjemstavnen!»

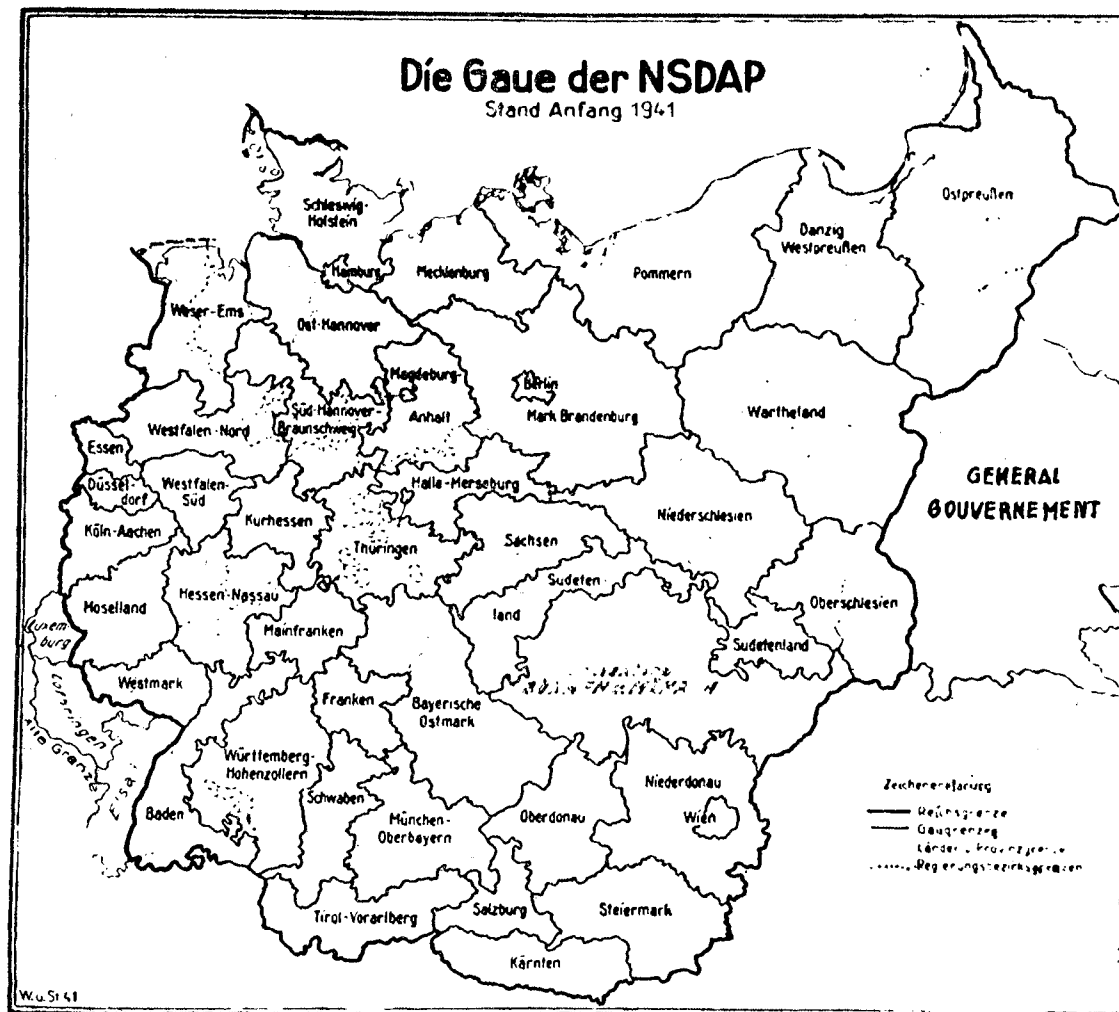
Begrepsbestemmelsen «slaver», som i årtier har vært fast forankret og som for Tyskland politisk sett har fått bedrøvelige følger, var som fellesnavn på mange av de mest forskjellige folkegrupper i det østlig og sydøstlige rom i Europa ennå i begynnelsen av det 19. århundre fullstendig ukjent. Først for omkring 150 år siden gikk tsjekkisk-hussittiske agitatorer i gang med å avlede, i analogi med den i tidlig middelalder benyttede vokabel «sclavi» som fellesnavn på alle «hedninger» øst for linjen Elben-Saale-Moldau-Enns-Mur-Dalmatiske kyst, et «slektskap» og dermed «folkefelleskap» av alle «slaver», og man tok til å propagere for «den historiske motsetning» mellom dem og germanerne. Eksperimentet lyktes med Petersburgs hjelp, fordi «slaver»-teorien syntes å være egnet til å gi de russiske ekspansjonsbestrebelse

et høyst velkomment trekk av «befrielsespolitikk». Til å begynne med under et religi-

øst dekke stilte de såkalte «slavofile» russere seg i den tsjekkiske historieforskningens tjeneste. Senere, særlig etter panslavist-kongressen i Moskva i 1867, ytet tsaren åpen understøttelse til de bærende elementer i den «panslavistiske» kamp mot det østerriksk-ungarske dobbeltmonarkiet i den russiske balkanpolitikkens interesse. Denne tildragelse var i seg (Forts. side 7)

Helt fra folkevandringstiden har germanske stammer bygget og bodd i østområdene.

Et kart som viser «Gauene» til det gamle tyske NSDAP. Det gir en god oversikt over det stortyske rike fra Hitleriden.

Det er da kulturer dør

Ad oppførelsen av KASSANDRA på Det Norske Teatret

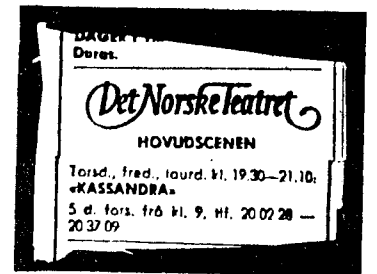
Det er vel noe av et tidens tegn at det blasfemiske stykke KASSANDRA ble oppført akkurat på Det Norske teatret — og at påtalemyndigheten henla den anmeldelse som to teologiske og en juridisk student gikk til. Etter at den hadde latt innhente en uttalelse av en kirkens mann.

Etterfølgende, som vi har mottatt fra en av bladets venner, gir etter vår mening en temmelig treffende karakteristikk av den oppløsning som finner sted på alle områder.

Mange tror jo at Cassandra-saken er en engangsforeteelse. Ja, var den det, var saken grei. Men Cassandra er nok ikke det. Det er bare en på våre breddegrader foreløpig siste utløper av en vidt forgrenet angrepsbølge mot grunnleggende verdier i menneskesinnet. Den har sin begynnelse langt tilbake i tid og har røtter i den materielle livsoppfatning hvor

positronet, isotop og elektron er tidens bragd og konfesjon. Mål og vekt i psyke og fysikk, system, kjemi og alt hva dette rommer, blir sirlig ført i statistikk mens massens ungdom lyttende, den kommer, til den nye kristendortam-tam fra jungeltrommer.

Vi er så vant til å se bølgen i sine svakere konturer at vi reagerer ikke, bare Cassandra kom til å vekke 2—3 personer. Jeg hører et gjesp fra Lindesnes til Nordkapp. Ola Nordmann strekker seg på sofaen og sover videre. Kirken sover, selv-

følgelig, prest og bisp sover, loven sover. Og bølgen ruller videre. Vi får nok høre noe verre enn Cassandra når tiden er mere moden. Og så et overflødig spørsmål: Hvorfor spottes Guds navn blant hedningene?

Materialismens drøm pr. idag er denne:

Jeg vil bringe Himlen bud;
Jeg vil være selve Gud!
Hva jeg har i hjernen, hånden,
kan erstatte Gude-ånden.
Bak et flertall her på jorden
lager jeg med lyn og torden
opprør i vårt univers,
lager lover Ham påters,
sørger for at Hersker-stolen
blir forflyttet ned på jorden.
Med doctores fra vår kirke
kontrollerer vi hans virke..

Med et Kongo friskt i minne
og et Vietnam i sinne
lager vi med list og torden
slik vi ønsker det på jorden.

I stedet for å stå ærbødig
hvor Skaperen har ødslet lødig,
vi kaprer kloder med intriger
som springbrett for de neste kriger.

Velferdsstat stabler seg på
velferdsstat,
sender bud til fjerne kloder
med instruks om folkehat
og- for å fjerne steile hoder —
en om lange knivers natt —
Ja, jeg gratulerer deg, du lille,
fordi du får det som du ville.

Og hva er så hensikten
med Cassandra?

Den flerrer bort i våre stammers
sjel
den siste rest av edel tro som er
tilbaké,
det speil av farne slekters gråt og
smil
den rettesnor for livets siste dage.

Vi står som nakne trær og uten
kledning,
uten skjønnhet i vår stolte krone,
uten kjernens kraft til vekst og
overleving.

(Forts. side 7)

Åpent brev til professor Andenæs . . .

(Forts. fra side 1.)

demiske titler, det være seg kjøpte eller på annet vis, så det er vel mulig at De ikke vil ofre mine spørsmål syn- derlig oppmerksomhet, men jeg tillater meg likevel å fremføre etterfølgende.

Som De sikkert vil forstå er jeg en av de mange som ble rammet av Deres oppdragsgiveres og lovmakeres anordning anno 15/12-44. Jeg skal holde meg til min sak kontra Deres angivelige uttalelse: «Omjøret med svikerne skulle skje i betryggende rettslige former.» Og «Enhver NS-mann måtte sees som en potensiell trussel mot gode nordmenn selv om kanskje de fleste NS-folk ikke var ondartede.» De må ha brukt sterke ord, herr professor. Det ville vært bra for Dem om «rettsoppgjøret» hadde skjedd i betryggende rettslige former.» Deres andre siterte «uttalelse» kan forsåvidt ligge, idet den etter mitt syn bekrefter at De er på vikende front når det gjelder Deres forsvar for og av «Rettsoppgjøret».

I Deres foredrag har De og omtalt politifullmektig Eilefsen, og hans tragiske skjebne. Vedkommende «kommissær» som forhørte meg høsten 1945, omtalte også herr Eilefsen, og denne «kommissær» mente jeg var medskyldig i herr Eilefsens død. Jeg svarte denne forhører: Jeg beklager. Jeg kjenner ikke politifullmektig Eilefsen eller hans sak, og jeg kan ikke ta noen skyld på meg for hans død. Jeg håper at heller ikke De kan gjøre det.»

Herr professor, lyttet De til høyemessen som ble overført i TV, 3. søndag etter åpenbaring dette kirkeår? Jeg gjorde det. Det er ikke ofte jeg lytter til «kirkens budskap», men det skjer da. Årsaken til at jeg ikke lytter ofte ligger langt tilbake i tia, et av krigsårene, da var jeg en gang i en kirke for å lytte. Den prest som forrettet var sikkert en av dem som De benevner som «god nordmann», for denne prest bar hederstitlen «jøsingsprest» og da sier resten seg selv. Denne prest sa bl. a. i sin preken: «Jeg takker Gud for at jeg har lært å hate, og hate mine medmennsker, hat er en frydefull ting.» Etter dette har jeg ikke hatt bruk for Den norske kirke.

Tilbake til spørsmålet om De lyttet til forannevnte messe i T. V. Deler av teksten denne søndag, finner De i Paulus' brev til romerne 12. 16—21, men for den som bare i kirkelig studie er i besiddelse av Bibel og Salmebok opplyses at man vil finne at denne faktiske tekst står i Salomons ordsprog 25. 21—

22, og der står det: (altså slutten som ikke står hos Paulus) «For da sanker du gloende kull på hans hode, og Herren skal gjengjelde dig det.» Jeg er heldigvis, for prestskapet, ikke prest. Men dersom man oversetter ordet «gjengjelde» til lønne eller lønn, tror ikke jeg det er mye feil. Denne preken og tekst nevnte søndag gjorde at jeg kom til å minnes mai 1945 og etterfølgende forhør, praktiserte jus og justis.

I det dels langvarige, men for meg humane forhør, fikk jeg mange underlige spørsmål, herr professor, jeg nevner her: «De synes vel det var rett at tyskerne tok maten fra oss — det norske folk.» Jeg svarte: «Hva de har tatt vet jeg ikke, bare én ting vet jeg og det er at vi har ikke hatt hungersnød i landet under krigen, og jeg tror ingen kan si de har sultet. Dersom tyskerne tok mat fra nordmenn synes ikke jeg det var rett, men i Salomons ordsprog står det: «Hungre din fiende, så gi ham brød å ete, og tørster han, så gir ham vann å drikke. For da sanker du gloende kull på hans hode, og Herren skal gjengjelde dig det.» Jeg føyer til for egen regning: «Jeg tror ikke det ville være godt for deg, om jeg nu begynte å plukke glødende kull på ditt hode.» Jeg fikk ikke flere spørsmål, forhøret var slutt.

Det gikk så flere mndr. og jeg hørte ikke mere fra «Landssvikmakernes - hastverkernes tjenere». Tiden sto imidlertid ikke stille, ikke jeg heller, livet måtte holdes oppe, mot og humør. Av forskjellige grunner ble det for meg nødvendig å løse handelsbrev. Etter den lov jeg hadde kjennskap til før jeg fikk nyss om den mangfoldige «landssvikanordning», mente jeg å tilfredsstille kravene for å få handelsbrev. «Lovmakernes makkverk» satte imidlertid bom for det.

Det var ikke langt mellom aktorer denne tid, jeg besøkte den nærmeste, gikk forsåvidt rett i «Løvens gap», men med åpne og aktsomme øyne og ører. Jeg la fram for vedkommende aktor min sak og mitt syn på «landssvikanordningen» kontra handelsloven, og sa til innledning: «De må sjå åt å gjøra ommat dønn landssvikanordningen dår, ellers bær det rett tel hæl-vete.» — «Nei, sier du det,» svarte den ærede aktor og hr. advokat meg. Jeg forklarte så forholdet vedrørende min sak og om handelsbrev. Vi drøftet så handelsloven, den var i orden, den var nu lov. Vi var enige om den. Så tok vi for oss «Landssvikanordningen av 15/12-44» spesielt prgf. 11, den er og mangfol-

dig, herr professor. Jeg fremholdt pånytt mitt standpunkt og aktoren sa da og var sikkert klar over at min påstand ikke kunne rokkes: «Det har jeg sannelig ikke tenkt over, det kan da ikke være ment slik som det står der.» Hertil svarte jeg på min vis: «Ja, fanden veit.»

Som De forstår, herr professor, var ikke dette i noen rettssal, da måtte jo ordvalget vært deretter, parlamentarisk og høvisk. Vel, vedkommende aktor tok saken «alvorlig», han satte seg straks i forbindelse med den stedlige sjef for landssvikpolitiet og erstatningsorgan, pr. telefon så jeg hørte på. Resultatet av denne telefonsamtale ble at jeg prompt skulle fremstille meg for vedkommende «landssviksjef», hvilket jeg gjorde. Og nu, herr professor, begynner «de betryggende, rettslige former.»

Jeg har aldri benektet at jeg har vært medlem av NS, jeg betrakter meg fremdeles som medlem. Den sak er klar. De har jo kjennskap til at det skulle skilles mellom aktive og passive medlemmer. Felles for alle var at vi var siktet eller tiltalt for landssvik. Den ærede landssviksjef skulle nu sannsynligvis avgjøre om jeg hadde vært aktiv eller passiv. Jeg fremholdt at jeg måtte være å betrakte som passiv da jeg ikke hadde optrådt offentlig i skrift eller tale for å hevde synsmåter. «Landssviksjefen» hevdet det motsatte uten at han kunne føre brukbare bevis. Etter lengere drøftelse, sa denne nevnte sjef: «De som er ungkar og har fremtiden for Dem må betale kr. 5.000, — —» og så med div. tap av statsborgerlige rettigheter. Jeg svarte ham: «Jeg har aldri tenkt å betale kr. 5.000, — —, da får saka gå til retten, da blir det 6 mndr. på Åstjern, og der har jeg vært omlag 1 1/2 år før i tjeneste i Norges Arbeids-tjeneste. Jeg er kjent der.»

Audiensen var dermed slutt. Jeg hilste og forlot stedet. Noen dager senere fikk jeg pr. post et forelegg på kr. 5.000, — —, dette ble returnert ikke vedtatt. Det gikk så noen dager, et nytt forelegg kom, nu på kr. 2.000, — —. Jeg tok dette prakteksemplar av dokument med og reiste på nytt til den mektige herre og sa til ham: «Je har itte tenkt å betale 2.000,— kr. hel je.» Jeg kan ikke huske hva denne herre da svarte meg, men jeg sa videre: «Nu har vi tulle så mye med dette (denne sak), så for å få saka ut av verden slik forholdene er skal jeg betale kr. 500,— itte et øre mer.» Da satte han noen skarpe øyne på meg og

den ærede nevnte sjef sa: «De må fanden ikke tro at dette er noen alminnelig auksjonsforretning, Ring» Jeg svarte: «Det er jeg klar over, men sier som det er 500 kr. itte mer.» Audiensen var dermed slutt. Jeg hilste og forlot Prestegården.

Geisteligheten hadde og har sunket så dypt at de ingen betenkeligheter hadde med at prestegårdene kunne brukes som forhørskammer, nærsagt rettersted i det mest ulovelige og råtnet «rettsoppgjør», rettssvik og bedrag som har forekommet i dette land. Jeg er således klar av Den norske kirke og prestskapet og vet hvor de er, langt hinsides den sunne fornuft og meget mulig like langt fra Gud om han er. Det skal da sies at det og blant prestskapet var noen hederlige menn, men disse ble ikke hørt, ikke av hevnerne og lovmakerne av 8. mai 1945.

Det gikk så noen dager og et nytt forelegg kom pr. post, nu på kr. 500,—. Jeg hadde under de rådende forhold bydd det, og fått tilslaget, auksjonen var midlertidig slutt.

Herr professor, vær vennlig, i avisen FOLK OG LAND å forklare de «rettslige og betryggende former» ved det oppgjør jeg har omtalt. Finnes det antydning av rettslighet og trygghet, hvor er det i tilfelle? Dersom jeg og mange med meg hadde begått landssvik eller forræderi, eller vært delaktig i det, kunne ikke og skal ikke det kunne gjøres opp med kr. 500,— på en auksjon.

Aktoren jeg har nevnt, ga straks landssvikanordningen det første dolkestøt: «**Det kan da ikke være ment slik som det står.**»

I tia før auksjonen var over, måtte jeg forberede meg på at min sak kom for «retten». Jeg mente da i alle tilfeller å ha forsvarer. Jeg satte som betingelse for vedkommende som ønsket det oppdraget at han ikke kunne anerkjenne «Landssvikanordningen» som gyldig lov. De, herr professor, tror sannsynligvis at det ikke var mulig at en praktiserende jurist denne ulvetid våget å hevde et fornuftig syn og rettslig slik som stred mot maktavernes og hevnerne teorier, i så tilfelle tar De feil.

Jeg oppsøkte to jurister, de hadde begge et godt navn som jurister. Jeg forela min «sak» for disse i tur og orden med samme betingelser. Den første svarte: «Høyesterett har nu sagt at den (landssvikanordningen) skal være gyldig, så det er vel ikke noe å gjøre med det.» I dette svar ligger det i realiteten en underkjennelse både av landssvikanordningen og Hr. retts «avgjør». Den andre advokat sa: «Landssvikanordningen ble

trumfet gjennom i London og i Høyesterett. Jeg kan prosedere på at den er ugyldig på 3 grunnlovs prgf.» I tillegg kommer så professor Skeies utsagn om landssvikanordningen og hele «rettsoppgjøret» og mange flere betydelige menn og kvinners utsagn om det samme ulovlige oppgjør. Og de er enige om at rettsoppgjøret ikke er eller var lovlig.

Herr professor, jeg har bedt Dem forklare de rettslige, betryggende former ved det oppgjør som jeg her har nevnt, det gjelder min «sak». De har vel mange gjøremål og «avstanden» mellom Dem og meg er vel stor. De er akademiker, professor, dr. jus., jeg bare en jordbruker, men med tilknytning til naturen. Det faller sikkert lettere for Dem å skrive enn for meg. Dersom De ikke svarer, da går jeg ut fra at De er enig med meg, og jeg sier og står fast ved: Rettsoppgjøret av 1945 var og er ulovlig, landssvikanordningen er ulovlig, Høyesterett og samtlige andre retters dommer i «Rettsoppgjøret» er ulovlige. Landssvikoppgjøret er det største lovbrudd, den største forbrytelse og det største rettssvik som har funnet sted i dette land. Om og når De svarer, da vet De og flere andre og jeg at De er klar over, dersom De forsvarer rettsoppgjøret, at De gjør et av Deres siste hårdnakkede forsøk og fortvilede forsøk på å forsvare Rettsoppgjøret av 1945.

Rettsoppgjøret av 1945 var ulovlig, det skal revideres og hele denne vederstyggelighet skal smuldres. Norge har ikke fostret 50 til 100.000 landssvikere, vær forvisset om det!

Lomen i Valdres, 16-2, 68

Paul J. Ring.

Sovjetsoldat -

(Forts. fra side 4.)

virksomheten på Krimhalvøya til og den utfoldet seg ganske livlig. Det var disse partisanavdelinger som tilsist tok navn etter den sovjetiske handelsminister Anastas Mikojan, og som var meget fryktet. De opererte hovedsaklig mot tyskernes våpenlagre og leilighetsvis mot deres strategiske punkter, hvorved de skapte store vanskeligheter for de tyske militære.

Ryktene gikk at mange fanger fra de forskjellige tyske «arbeidskompanier» rømte for å gå over til Mikojan's partisanvirksomhet. Og også fra vårt arbeidskompani var omkring 10—12 mann stukket av om natten uten at noen av oss oppdaget noe som helst.

Dette reagerte tyskerne meget kraftig på da de regnet med å ha gjort det som sto i deres makt for at alle i kom-

KASSANDRA...

(Forts. fra side 5.)

I evig armod må vår stamme sone.

For den som ser, er tanken åpenbar,
Respekt for tradisjon skal brytes
ned,

sønn mot mor og mot sin egen far,
hån, forakt for stammens arketype.
Når han står der, naken i en høstlig
vind,

med gry av anger og med tvil om
hva han burde,
da slynges inn til alle sanser i hans
sinn (Kfr. Cassandra)
det fatale dogmet: det absurde.
Og ungdom uten feste i sine fedres
jord

tar det som manna og et livets ord,
og kledd i ismens kjøtt og blod
blir det menneskets nye, sosiale tro.
Den absurde kunst og beslektede
ideer.

tolkes som sublime fødselsveer.
Himmelen, det blir rommet

bortenfor dets sfære,
et vacuum for sinn og intellekt,
det som var det siste håp og tro
for våre kjære.

blir et absurdum for den nye slekt.
Tal du til dem om Himmelsens

rike skatter,
uten pris i gull og uten mål og
vekt,
du får til svar en jutullatter
og ord hvor hån er utildekt.

paniet skulle være tilfredse
med oppholdet. Men heri
ble de skuffet, for nu var der
skjedd noe som de ikke hadde
regnet med.

Partisanenes rømninger
inntraff bare tre dager etter
at de armenske hærstyrker
under ledelse av generalma-
jor Nver Safarin og oberst
Grigor Bilbulian, fra Tamann
hadde landsatt sine avdel-
inger med retningslinjer til
to forskjellige kanter i nær-
heten av Kertsj. Tyskerne
hadde i løpet av en eneste dag
foretatt 22 angrep for å kaste
de armenske tropper på sjøen
igjen, men uten å ha hatt noe
hell med seg. Tvertimot, de
armenske troppestyrker, som
tilhørte den 89. divisjon
hadde allerede erobret lands-
byen Eltigen og marsjerte
raskt mot byen Kertsj. De
trodde å kunne avskjære de
tyske tropper ved å forene
seg med russiske og ukrainske
hærstyrker fra den 56. arme,
som også hadde rettet sine
kamphandlinger mot tysk-
erne fra den annen side av
byen Kertsj.

Den 6. november 1943 ble
byen Kertsj tilbakeerobret av
Sovjet og kom påny under
Sovjets herredømme. Hver-
ken tyskerne eller krigsfang-
ene var lenger i tvil om at
et slikt angrep som mot byen
Kertsj likeledes kunne ramme
byen Feodosia nårsomhelst.

På den annen side visste
vi også at tyskerne forlengst
hadde truffet forberedelser
for å kunne møte denne even-
tualitet ved å yde en ganske
sterk motstand.

Stormmenn og vår tids sensorer bøyer

seg i støvet
når de får presset fra et massebav,
når-ismen, stemplet flertallsprøvet,
blir massens sublimerte krav,
et absurdum du og jeg skal leve
for- og av — — —

Alt er blitt brød som før var ånd,
hvor ørnen hekket, yngler vånd.
Men kanskje — — —?

Er vi kommet for å krige,
herje, banne, bønne, be,
voldta i de mørke netter?
Ja, da vil slekten bli deretter.

Andesfjellet, flatt som havet,
Himalaya, Alpetopper,
Kledt med lavlands blomster-
knopper,

Ville du deg ønske det?
Et skaperverk i absurditet?
Nei, alt er ett, et ubrutt hele,

fra Skaperbånd til menneskesjæle.
Kan du ikke jevne fjell,
må du dø som jordens trell.

Ingen diktergasje nytter,
ingen klapp på skulderen,
ingen trøstens godord knytter
sterke bånd med allmakten.

Men når til profet du ikke duger,
uten glød fra himmelsluer,
forblir igjen, som hevrens trell,
å spotte Gud i ord-duell.

Når Østens millioner fenger,
Vesten teller ikke lenger.

Jahve, Budha, Islam stormer fram,
eltet inn i rasers hat og glam.
Den tapte tro og kristent ord
får navnløst grave i egen jord.

Intet tapt — intet vunnet,
livet har i sin rytme
funnet — — —

Mengdens rett i massens stemme
der fant Østens mann oss hjemme,
og at den feige kjemper der
hvor seieren går til massens hær.

Hvor er jubel av himmelfryden,
og Frelserens offerglød?
og sannhetsviljen og kvinneyden,
og trangten til martyrdød?

Jeg kjenner lukten av svovelpølen
og stanken av brente lik,
og Fandens fotspor i kirkedøren
og i kirkens sjelesvik.

Alt er blitt velferdsstat og sex og
løgne,
politisk brunsttid i valgets døgne.
Vår tro er skutt i filler av dollar-
kanoner,
vår salighet erstattet av alderdoms-
pensjoner.

Parti- og dollaragenturer
byr billigsalg av døgnkulturer.
Beklager en at slikt kan skje,
og at dansen er forvoven,
da ropes det på kirkefred
og på utviklingsloven.

REAKSJON blir ropet fra syd til
nord,
RESPEKT for tanken og det frie
ord!

— Og hender knyttes og slår i
bord. —

KOMMUNISTER!

HENG borgerne i spirets topp!

Fascistene med føtter opp!

HUMANISTER!

DEKK Jert bord med hoder av
nazister!

Den tyske østgrense...

(Forts. fra side 5.)

selv ikke særlig bemerkelses-
verdige, da jo historieforsk-
ningen som middel gjennom
alle tider er blitt tatt i bruk
for å tildekke maktpolitiske
hensikter.

Atskillig mer forbausende
er derimot det faktum at
tyske vitenskapsmenn, histo-
rikere, litterater og forleggere
ubekymret og tankeløst over-
tar den historisk kontroversi-
elle orddannelsen «slaver» og
sluttelig setter den opp som
et forbindtlig faktum. Etter-
som det uimotsagt ble dosert
ved alle universiteter, ham-
ret inn i alle skoler for ung-
dommen, så fant denne «sla-
ver»-teorien sin ubestridte
plass i alle historiebøker,
atlas og leksika. Denne ufor-
ståelige nasjonale feilpresta-
sjon utfordret allerede under
første verdenskrig og etterpå
polakkenes og tsjekkernes
måløse territoriale krav og
beviste verden, fordi det ikke
ble revidert, en indirekte
tysk anerkjennelse av «histo-
risk» begrunnede «slaviske»
anneksjoner i det østtyske
område. Ti den som i tilbake-
blikk på middelalderen be-
tegner det dengang rent ger-
manske bosetningsområde fra
Østelben til Weichsel, Böh-
men, Mähren, det nåværende
Niederösterreich og områdene
Karantania og Pannonia som
bosted for «slaviske» stam-
mer, den har vanskelig for å
kunne imøtegå argumentet at
tyskerne i sin ekspansive
«Drang nach Osten» som
koloniseratorene hadde enten
undertrykt, utryddet eller
hadde trengt tilbake mot øst
«slaviske» folkestammer «som
hadde vandret inn fra gam-
melt av» (Koloniseringsteo-
rien!).

Som bekjent begrunner
panslavistene og deres mo-
derne sovjetiske bannerbær-
ere Russlands og dets «sla-
viske» satelitters vestekspan-
sjon med å hevde å ha gjen-
nomført en historisk rettfer-
dig revisjon. Etter dette
skulle også tyskerutdrivel-
sene alene sees i lyset av en
følgeriktig og utlignende ut-
vikling. Det er en variant

Med sverdene av balgene og dødens
fred i galgene,
med kirkeol og kirkedram,
og misse-show i koret,
og jass-musikk med tam-tam-tam,
og striptease av en hore,
jeg garanterer pronto økning
av en tiltrengt kirkesøkning.
Og midt i denne kirkesjarm,
med bispen ved en kvinnebarm,
der høres kirkesangen,
med jungeljass i klangen.
Mens Fanden samler sjele,
man slutter av det hele.

Slikt har skjedd i tider før
det er da kulturer dør... ..

Sigm. Esgem

som det endelig engang må
tas energisk og konsekvent
til motmæle mot. En bestemt
forutsetning for dette er den
tvingende nødvendige korri-
gering av et vill-ledende
historiebilde.

Omkring 50 år før Kr. f.
samlet det seg ved Dnjepr
øvre løp sterke folkegrupper
av indogermansk-mongolsk
blandede skytho-sarmater,
mens en annen sarmater-
gruppe som var sterkt opp-
blandet med illyriske, skyth-
iske, thrakiske og bastarniske
elementer begynte å bosette
seg ved Bug. I sydvest sluttet
snart sarmatiske stammer seg
sammen med germanske car-
pere, cotinere og osere, og slo
seg til slutt ned som naboer
til jazygene ved øvre Theiss.
Dette sarmatisk germanske
folkeforbund ble kjent som
markomannen og quader-
nes forbundsfeller i krigen
mot romerne (166—180 etter
Kr. f.). Dnjepr-sarmatene i
nord forente seg ca. år 300
e. Kr. f. med de germanske
vendere og ekspanderte lang-
samt til Weichsel. Inntil
grunnleggelsen av det nor-
manniske Polenriket under
DAGO (ca. år 1000) stod de i
innflytelsesområdet til de
baltisk (—germansk) ledede
litu-lettere og gammel-prøys-
sere og germanske storstam-
mer — vandaler og lango-
barder og gotere. Theiss-
sarmatene var derimot til-
målt en stormfull skjebne:
etter vekselvis å ha vært
underkastet jazygisk, gepid-
isk, herulisk og langobardisk
herredømme etter hunner-
stormen, gikk deres stammer
delvis opp i fremmede folk,
eller ble drevet til en sær-
skilt egenutvikling, etter for-
holdenes gunst eller ugunst.
Syd for Save og ved Drina
fikk germansk-sarmatiske
folkegrupper fast fot (kroater
og serbere i før-tyrkisk tid).
Mindre tilfredse var tsjek-
kerne og lecherne som i det
6. århundre hadde kommet
under avarernes åk og som
blandet seg sterkt med turko-
tatariske nomader. Under
quadernes ledelse fant tsjek-
kerne et nytt hjem i det böh-
miske område mellom igjen-
blevne heruler, uten at det
kom til fiendskap mellom de
derværende reststammer av
quader og markomanner.
Frankeren Samo tilkjempet
seg endelig Böhmens uavhen-
gighet fra avarerne, og oppret-
tet et kortlivet germansk lite
rike (624—656). Under ger-
mansk ledelse hadde det lyk-
kes for lecherne å unngå
folkevandringens vedvarende
hvirvel og å unngå mot
nord (— etter legenden av-
leder de nåværende polakker
sin avstamning fra lecherne,
noe som naturligvis er histo-
risk uriktig).

Østelbia inntil Weichsel var
altså til karolingertiden et
likeså lukket germansk folke-
og maktområde som Schle-
sien, Böhmen, Mähren og
Karantania, ned til Istria.

Om den skjebnesvangere
opprinnelse og bruk av be-
tegnelsen «slaver» skrev den
anerkjente vitenskapsmann,
rektor prof. dr. V. Kidalla i
1965: «Det er en feiltagelse
å tro at landet ble menneske-
tomt etter at germanerne
hadde trukket seg ut, og at
sarmatiske (slaviske) folk i
helhet hadde trengt inn. I det
østelbiske område består en
germansk tysk kontinuitet,
som ikke utelukker samlivet
med innvandrede mennesker
fra andre nasjonaliteter».

Etter kristningen av Vest-
germania blir hedningene i
Østgermania kalt slaver og
vender. (Adalbert av Prag:
Eram sclavus, jeg var hed-
ning. Uttrykket vender fører
lydhistorisk tilbake på van-
dali, vendeli, d.v.s. vandaler
på vår høytyske uttrykks-
måte). — Det hender føl-

(Forts. side 8)

Månadsbladet

FRIHUG

Frisinna tidtrøyt- og opp-
lysningsblad. Fritt ordskifte
om NS, rettsoppgjeret m.m.
Fylgjetongar om Hunzafol-
ket, Jack London (ill.), sjo-
romanar m.m. Arspris kr.
25.—.

Postgiro for bladp. 80 821.
Utgjevar: Erling Seim, Kinn

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

GLEM IKKE

abonnementsfornyelsen for
1968. Og husk at vi også tren-
ger en liten — eller naturlig-
vis gjerne stor — ekstra
håndsrekning til driften.

ANNELIESE PAROW

TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - v/Lade-
moen kirke - Voldsminde

KRISTNE VANNER

Har du lyst til å treffe gamle ven-
ner i et åpent miljø? — Kristne
Venner møtes den første fredag
hver måned i Collettsgate 43. Etter
en tale er det bevertning og an-
ledning til selskapielig samvær.
Møtetid kl. 19.30.

Den tyske østgrense

(Forts. fra side 7)

gende: Bernhard Schmeidler skriver i forordet til oversettelsen av Helmold von Bosaus kronikk at «skrivemåten slaver ble oppgitt som altfor forstyrrende. Av slavi blir slaver dannet, det ord som er blitt tillagt det senere, nåværende begrepsinnhold av den sarmatiske nasjonale egenart. Således blir obotriter, wilzer, luitizer historisk godtgjort som betegnelser på germaniske heruler, og blir gjort til slaver på karter og i lærebøker. Polabene er de som bor ved Elben (tilhørende forskjellige germaniske stammer), de blir ganske enkelt erklært som elbslaver».

De middelalderlige kilder betegner Østelia som Germanias rikeste provins (Sclavania amplissima provincia Germaniae), rik på markfrukter, Oder er den rikeste elven i det Østlige Germania, kildene taler om Jummeta-Wollin som den største havneby i Østersjøen ved Oders utløp, sagaens Vineta. Jummeta, som var vikingenes Jomsborg, sank ikke i havet men ble tvert om lagt i grus og aske i konkurransekamp med danene.

De schlesiske piaster var ikke av slavisk men tvert imot av viking-normannisk herkomst, de bar tyske navn og var inngiftet og i slektenskap med tyske fyrstehus. De såkalte «venderfyrster» bar germanisk-tyske navn som Billung, Trasgo, Waldemar, Radbod, Gottschalk. — Inn til begynnelsen av det 19. århundre kjente ikke den oppståtte symbiose mellom de artsbeslektede blandede nye stammer i Østeuropa, som hadde eksistert i mange hundre år, noen alvorlige nasjonalpolitiske motninger. Først ordfenomenet «slaver» har med varig virkning ødelagt denne fruktbare dannelsen til fordel for storrussiske mål.

«Det finnes bare en synd som kan begås mot hele menneskeheten med alle dens arter, og denne synd er forfalskningen av historien!»

(Friedrich Hebbel, 1813—1863)

Densk teologiprofessor —

(Forts. fra side 2)

hvis folk ville gå til en voldsom reaksjon i samme stund det ble klar over det zionistiske grepet på USA's innen- og utenrikspolitikk:

«I kravet på og ønsket om en særstilling for Israel skjuler det seg etter min oppfatning noe usunt, umoralsk, som prinsipielt har sine røtter i samme grunninnstilling som gir jordbunn for antisemitismen — selv om det akkurat nå synes å gi

Degrelle på valglisten i Belgia

Leon Degrelle, der som kjent lever i eksil i Spania etter at han i maidagene 1945 tok seg dit via Norge med Terbovens flyver, er oppstillet først på valglisten til «Den belgiske sosiale bevegelse». Den drivende kraft bak bevegelsen er Degrelles gamle medarbeider Jean Robert Debbaudt, som i likhet med Degrelle kjempet på østfronten som offiser i Waffen-SS. Det skal bli interessant å se hvorledes utfallet av valget vil bli i det Belgia som nu holder på å sprekke i to som følge av striden mellom flamlendere og valloner, en strid som går tvers gjennom de gamle partier. Degrelle er dømt til døden in absentium og har flere ganger tilbudt seg å vende tilbake til Belgia for å møte i en ny rettergang såfremt han får visse garantier for en fair behandling. Skulle han bli innvalgt i

nasjonalforsamlingen ved valget om en måneds tid vil han være beskyttet av sin immunitet og kunne vende tilbake til fedrelandet.

*

Raseuroligheter i London

Da en flokk på noen hundre farvede sammen med langhåret og forvirret venstre-radikal hvit ungdom gikk demonstrasjonstog i London nylig for å demonstrere mot Labourregjeringens tiltak for å bremse på den asiatiske innvandring, ble demonstrantene møtt av flere hundre motdemonstranter som ropte «nigger go home!» Det kom til slagsmål og uroligheter og politiet måtte gripe inn. Det norske TV viste litt av det farvede demonstrasjonstog — naturligvis — og det var pussig å legge merke til alle negrene som deltok. For, som bekjent er bakgrunnen for Labourregjeringens mottil-

tak dette at asiatene drives ut av de nye svarte stater i Afrika, hvor en altså praktiserer det som kalles «rasehets», og isteden må søke tilflukt i det gamle fallerte imperium.

*

Veggkrig

En stasjon på undergrunnsbanen i New York har vunnet berømmelse på grunn av rableriene på veggen der. I lengere tid stod det således skrevet på veggen: «Gud er død — Nietzsche.» Senere ble det satt en tykk strek over dette og isteden ble det skrevet: «Nietzsche er død — Gud.» I de siste dage er det så kommet opp en ny tilføyelse: «De er begge døde — Odin.»

*

NYDELIGE ALLIERTE

Til tross for at USA etter hvert har byttet ut sine russiske venner med nogle vest-

tyske ditto, later det til at amerikanerne selv er så innfanget i sine egne propagandaforestillinger at det ikke er mulig for dem å tenke seg andre enn tyskerne som essensen av all ondskap på jorderik. Det er iallfall inntrykket til enhver som oppholder seg et lengre tidsrom i USA, og som gidder å se på de lokale fjernsynssendinger. TV er jo som alle vet det mest populære medium for folke«opplysning» også derover. Man er i USA ennå ikke kommet forbi det stadium da selv de mest forslitte krigspropaganda- og abnorme anti-nazi-filmer opptil flere ganger i uken flimrer over skjermen. Særlig i de timene i døgnet da barna flokker seg om apparatet, er tiden for fremvisning av brutale SS-pamper, snerrende Wehrmacht-offiserer og tyrenakke-de germanere. I disse hetsseansene kan man nemlig vise frem all den brutalitet, seksualitet og annet som ellers ville bli rammet av sensuren. Det var ønskelig om den vest-tyske opinionen snart gjorde seg opp en vurdering om hva man bør kunne vente som minimum av anstendighet av en våpenfelle.

FREDELIG SAMEKSISTENS

Ifølge oppgaver fra Bundesrepublikken er det ca. 6000 agenter for fremmede stater til enhver tid i Vest-Tyskland. I tillegg til disse kommer ca. 10 000 som opererer på «deltid». Før Berlin fikk sin mur, ble der oppdaget og arrestert ca. 2 000 av dem pr. år. Av disse igjen sto hele 75 % i Sovjetrussisk tjeneste. Vi lurar på hvor mange vårt NATO-medlemskap har skaffet Norge på halsen?

FOLK og LAND

Kierschowsgt. 5, Oslo 4
Telefon 37 76 96
Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15. Mandag og lørdag holdes kontorene stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet etter forutgående avtale.

Abonnementspriser:

Kr. 40,— pr. år, kr. 20,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 25,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 50,— pr. år, kr. 25,— pr. halvår.

Løssalg kr. 1,50

Bruk postgiror.: 16 450

Utgiver A/S Folk og Land
Viking Boktrykkeri

seg motsatt utslag. Grundvullen for antisemitismen er at jødene er noe egenartet, sikkerlig noe egenartet dårlig, men altså noe egenartet i forhold til andre — normale — mennesker. Hvor lett skulle ikke — under innflytelse av særskilte forhold eller av en dyktig propagandaist — denne innstilling kunne vendes til sin motsetning, til antisemitisme.»

I fortsettelsen analyserer professor Holm-Nielsen propagandaen og det israelske falskspillet før og etter lynkrigen i juni ifjor, en krig som var en omhyggelig planlagt aggresjonshandling med land- og maktutvidelse som mål. Han avviser som latterlig propagandaens fremstilling av «Israel, et lite land, mot elleve arabiske stater». De som kjente til de virkelige forhold visste at en krig, uansett hvor mange arabiske stater som enn deltok, måtte slutte med seier for Israel, den sterkeste militærmakt i hele Midt-Østen. Og, fastslår han, det var under alle omstendigheter klart at hverken Nasser eller noen av de andre ansvarlige ledere ønsket krig med Israel. Enhver som har det minste kjennskap til forholdene i araberverdenen, visste at propagandaen i prese og radio om å «likvidere» hver israelitt (noe som massemediene i vestverdenen benyttet seg av for å motivere angrepskrigen som et israelsk selvforsvar) var tomme ord uten innhold. Men hva skjedde etter at Israel hadde seiret?:

«De arabiske land hadde under krigen bare tatt et fåtall krigsfanger. Man kunne nu, efter de arabiske parolene, ha ventet at disse enten ville ha blitt drept eller iallfall torturert. Og hva hendte? Med det internasjonale Røde Kors som mellommann ble det i juli måned utvekslet krigsfanger — i forholdet 1 til ca. 5.000. Ikke et hår var blitt krummet på de israelske krigsfangers hoder, og ingen klaget over behandlingen. Men hva skjedde fra israelsk side? Husker man fremdeles de skildringer som kom frem (men hurtig ble dysset ned) om den israelske hær i Sinai-ørkenen, om hvorledes en berøvet de egyptiske krigsfanger deres våpen og uniformer, slapp dem løs og lot dem vandre hjem gjennom ørkenen til Egypt, vel vitende at de ville omkomme av tørst i ørkenen? Og gidder man høre hva som skjedde av forfølgelser mot araberne fra israelsk side efter okkupasjonen — om deportasjoner, arresteringer og tortur? — Når man fra israelsk og proisraelsk side fortsetter å hamre løs med argumentasjon om israelerne som fredselkende og humane og araberne som ville, blodtørstige dyr, så tvinges man til å tale om hva som faktisk skjedde.»

Den historiske bakgrunn for Palestina-problemet får videre sin belysning i professor Holm-Nielsens bok: zionismens manipulasjoner med stormaktene før sin voldsomt mot urgammelt arabisk land, tilsynelatende uløselige flyktningeproblem o.s.v. Og professor Holm-Nielsen fryk-

ter for at det ikke er så helt utelukket at «det lille fredselkende Israel» bærer ytterligere ambisjoner i sitt skjold:

«Det finnes krefter i Israel, som fremdeles ikke er fornøyde. Menahem Beigin, lederen av det ekstremt nasjonalistiske Cherutpartiet, han som like før krigen ble opptatt i regjeringen, har gjentatte ganger erklært at det endelige mål er opprettelsen av Davids imperium. Altså mangler fremdeles efter siste krig hele det østre Jordanland, størsteparten av Syria og søndre del av Libanon. Man sier gjerne som bortforklaring, at disse krefter ikke har noen vesentlig innflytelse, og i hvert fall ikke har vært bestemmende for Israels politikk opp gjennom årene. Men Beigin ble dog — samtidig med Moshe Dayan — opptatt i regjeringen — og fra det øyeblikk av fantes det grunn til å frykte krig.»

Såvidt den danske teologiske professor Svend Holm-Nielsen, ekspert på Gamle-testamentet og dets jødiske krigshistorie, samt på det moderne Israel og dets forhold til de arabiske nabostater. Man kan med god grunn anta at hans bok ikke vil få noen god anmeldelse det være seg i danske eller svenske folkeopplysende organer.

*

Og det er vel ingen av FOLK OG LANDS lesere — eller andre heller for den saks skyld — som tror at Norge vil danne noen unn-tagelse?